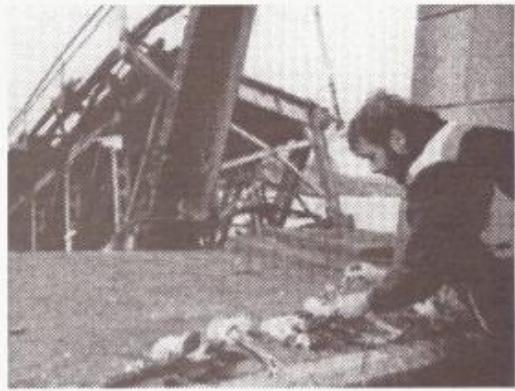

ЈЕДНАЧИНА ЉУБАВИ И СМРТИ

Ненад
Грујић

Бејах песма и писах песму у бомбардованом дану на крају двадесетог века, душа у крлетки дима и стакла, кратка и светла, разигран бол под трешњама у цвasti, прост и леп, у граду под ватреним трудвама пакла, нечујан и себи испознат, са новим виђењем љубави и смрти, милостив у секундама страха, распитено клунко наде бачено на другу обалу без ног, бејах, кажем, песма и писах песму у дану срушених мостова на Дунаву, у граду што носи отмени жиг срца, у земљи што пије сопствену рану чија чула отварају небо, под сазвежђима као латицама над трњем, бејах наинчина из добре приче, но, бејах и песма, велим, на потезу од душе до материје, умивен новим удесом на појлу жrtве, доведен у поноћ као месечар на руб уштапа, узел одискуд и стављен у јединицу времена што шинги као посок на врелом камену у легенди, бејах похвала поднебу у пролеће, у тек опупелим петљама из којих бију живот и над, бејах у томе лирика - чаробна чуварка срца, исктар у сушевој врнци цврката са оглицама од усијаног ваздуха, бејах опсвани расеђа и молитва без даха за браћу из прелепих гудура и ојутрица, чух, а не видех, и гаврана пре зоре како нијајаљује епски тон догађаја, у откључаном стаљу подсвети, бејах млауз духа преображен у бела људска лица пред палјбу, у рату који је звер и нитков, у катарзи чија ће вертикална променити цео један народ, у којој ће остатак света толити жеђ, бејах и изненадни ментални ветар, један од многих што држе биће у равнотежи, ветар што чуши речи и удева их у старе спонове истине, речи о нама што пре великих несрета увек заборављамо Господа и хрлимо годинама у живо блато простаклука, о нама окићеним пуним трбушинама и сујетама, а тако је све ништавно и горко у страшним пражњењима тела и земље,

бејах стих у песми од три тачке, невидљив од презрелих емоција што јуре испред казаљки на сателитима смрти, бејах димна завеса у новој строфи без краја, узвик долетео изван календара и муње, у девојачким заноктицама подигнутим у химну плавнестила, у лавовским покретима дечака што скчује с одлукне моста у реку са таласима у облику крста, мириш у освети, дели у мокрој аури врлина, а већ у успоменама пре нездрживе старости, бејах златна прапини књига бачена у очи болесним газдама света, у карикатуралним гречевима на брњицама њихових празних победа, душили превида и грешака, бејах нови псалам у искенплаканим сузама што хитају некамо и некако, а никако и никамо, у магленом слују у којем преписах до пола песму велике промене, песму без потписа и писма, песму чисте љубави кроз огањ и веру, песму у једничини Бога и смрти.

Слободан Вилчек Willy, Измирење,
(АНТИ НАТО АРТ АКЦИЈА)

4

ИЗ РАТНЕ СВЕСКЕ

Милица
Грандић

ако пише још језик
љубавна слова

мало си се
разболео
мосту

да превозиш
наше мисли
од овог до оног
краја
мало си уморан

спавај
између обала
као разлет

и боље гледај
у звезде
да нас оцет
не преваре

...

да ћемо
вечито недовршених
књига
бар на Сајам
голих реченица
без рукава
бар у блату
у наговештај задисаја

уместо жеље
шта предлажете?
автетне ракете
оштрих црта
удешњих
за наша
депа лица?

да се у ветар
преметнемо?

или да се љубимо?

ако пронађемо
уста
ако језик
још разумемо

па се осмехивам
сваком престанку
на настанку
некаквих сигнала
што нас остављају
у положај
безумника

очајавам само
што тренутни
фотографи
ис хватају
млатарања руку наших
надчовечанска
уметничка дела

НЕВИДЉИВА ПЕСМА

Симон
Грабовац